

mission

Finska Missionssällskapet

Besöksadress:
Observatoriegatan 18
00140 Helsingfors
Postadress:
PB 154
00141 Helsingfors
www.mission.fi/fms
fms@mission.fi
personlig e-post:
fornamn.efternamn@mission.fi

Chefredaktör:

Outi Laukkanen

Redaktör:

Ann-Christine Marttinen
ISSN 0357-296X
150. årgången

Tf chef för sv. sektionen

Outi Laukkanen

tfn 09-1297 265

Missionspedagog

Camilla Skrifvars

tfn 09-1297 360

Sekreterare för barn- och ungdomsarbetet

Carre Lönnqvist

tfn 09-1297 263

Understödskoordinator

Britt-Helen Lindman

tfn 09-1297 266

Informatör

Ann-Christine Marttinen

tfn 09-1297 264

Byråsekreterare

Maria Westerling

tfn 09-1297 282

Outi Laukkanen
skribenten är tf chef för svenska
sektionen vid Finska Missionssällskapet

LEDARE

Att samtala med främlingar

”Varför skulle jag som kristen föra dialog med avgudadyrkare?”

Den här frågan ställdes nyligen på ett seminarium. Som blivande missionär blev jag ganska förvånad. Var ska jag börja mitt arbete, om jag inte för dialog med människor för att förstå dem och för att lära känna dem och deras kultur? Hur ska jag förutsätta att de lyssnar på mig och det budskap som jag kommer med om inte jag lyssnar på dem och visar respekt för dem? Alla vet att man måste kunna uttrycka sig på det lokala språket för att bli förstådd. Men att lära sig språket betyder inte bara ord, det betyder sättet att bete sig som helhet.

Paulus visade vägen för missionärerna på sina resor. Vi kanske tycker att han reste ju bara inom romarriket, men det var hela världen då. Där bodde många olika folk med många olika gudar. I Aten gick Paulus omkring och bildade sig en uppfattning om hur atenarna tänkte och vad de trodde på, innan han ställde sig på Areopagen för att tala. Han försökte vara en jude för judar och en grek för greker. Sederna och kulturen fick inte stå i vägen för evangeliet. Han gick till platser där folket samlades för att diskutera och kastade sig in i debatten.

Det är inte kulturen som frälser, utan Jesus. Vi är övertygade om att det går att översätta hans ord till alla existerande språk. Vi bör ständigt fråga: Vad är det viktiga, vad är det centrala i den kristna tron?

Det krävs förmåga att se oss själva utifrån. Hur skulle jag se på mig själv om jag var muslim? På en skrivarkurs uppmanades jag att vara en annan av deltagarna, att se på mig själv utifrån och skriva ner mina iakttagelser. Jag valde den mest osympatiska människan i gruppen. Det blev riktigt intressant att fundera på varför hon inte gillade mig. Senare fick vi ganska bra kontakt med varandra.

Det var inte bara Paulus som samtalade med främlingar. Jesus talade med alla möjliga människor, inklusive samariska kvinnor. Det är det vi tror på – Jesu förmåga att bli förstådd av alla människor. Vi vill göra det möjligt genom att diskutera på samma plan med dem som talar och tänker annorlunda. Korstågens tid är förbi. Nu kan vi visa en annorlunda Jesus.

”Gör allt det goda du kan.
Med alla medel du kan
På alla sätt du kan.
Alltid när du kan.
Till alla människor du kan
Så länge du bara kan”

John Wesley

Bibelns böcker utkommit på 2 479 språk

Man har uppskattat att det finns ca 7000 språk i världen. Enligt de förenade bibelsällskapens statistik (2008) har åtminstone en av bibelns böcker utkommit på 2 479 språk. Hela Bibeln är översatt till 451 språk. Separata Nya och Gamla Testamenten finns på 1 185 språk; över 90 procent av dessa är Nya Testamenten. Under år 2008 blev Nya Testamentet färdigt översatt till 17 nya språk.

Ambureni-kyrkan fick klocka av Kimitoöns församling

Den 25 oktober invigdes Ambureni-kyrkan i Tanzania. Kyrkklockan donerades av Kimitoöns församling. Den lokala biskopen Akyoo, klockringaren och biskop emeritus Erik Vikström fick dra i klockrepet för första gången.

Kyrka i köpcentret

Finska Missionssällskapet arbetar bland thailändska gästarbetare i Singapore. Målet med arbetet är att föra ut evangeliet till de ca 50 000 thailändska arbetare som bor i Singapore. Många thailändskor är gifta med män från Singapore och äktenskapen stöter på många problem. En del av kyrkans verksamhet är själavård och familjearbete.

Kyrkans verksamhetspunkt finns i köpcentret Golden Mile Complex. Platsen är perfekt, eftersom många thailändare besöker shoppingcentret på sin fritid. För tillfället ansvarar en präst från Singapore för verksamheten, tillsammans med Finska Missionssällskapets missionärer Kaija och Tapio Karjalainen. Förutom gudstjänster på söndagarna ordnas många aktiviteter, såsom bibelundervisning, undervisning i engelska och data. Också ett band övar i centret.

Ingen hemgift – inget bröllop

Om föräldrarna i Bangladesh inte kan producera en ordentlig hemgift för sina döttrar kan dessa råka ut för våld och t.o.m. tortyr.

– Det är en social cancer, som under den första hälften av år 2009 har resulterat i 119 våldshandlingar, av vilka 78 har lett till döden, säger lokala mänskorsorganisationer.

Oberoende av social ställning måste flickornas föräldrar samla hemgift, som kan vara 200 gånger en persons dagslön.

År 1980 förbjöds hemgift i Bangladesh, men det var omöjligt att kontrollera den ineffektiva lagen i praktiken. Flickornas föräldrar är rädda för att dra svärsonen inför rätta, eftersom processen kan förvärra den unga hustruns situation i det nya hemmet.

Källa: Den humanitära nyhets- och analystjänsten IRIN

Till gudstjänst efter kroppsvisitering

Till Koinonia-församlingens gudstjänst i Katmandu i Nepal kan man komma endast efter att ha genomgått kroppsvisitering och undersökts av en metalldetektor. Det finns också en polis på plats. För en tid sedan detonerade extremistiska hinduer en bomb i den katolska kyrkan. Tre människor dog och 14 skadades.

För någon månad sedan kom det ett sms till Govinda Awale, som är Patans kyrkas förvaltningsdirektör. Meddelandet kom från extremisthinduerna som krävde pengar och hotade med våld om han inte går med på kravet. Kyrkan gick inte med på utpressningen. ”De hinduiska extremisterna är rasande över att de har förlorat sin makt. Nepal är inte längre ett hinduiskt kungadöme och man planerar att införa religionsfrihet i grundlagen”, berättar Gowinda Awale. Trots att lagen inte ännu har trätt i kraft, bestraffas man inte för att man byter religion.

Lätt att sticka sig in hos prästen, då man shoppar i Singapore. Bild: Britt-Helen Lindman

Glada miner, trots kroppsvisitering i Kathmandu. Bild: Pirre Saario

I Farsdagsgudstjänsten dekorerade mammorna och barnen kyrkan i Káriá med blommor och kvistar. Bakom altaret på svarta tavlan stod det på pidgin: Heppy Fether's Day. Först höll mammorna tacktal till männen och sedan störtade barnen fram och stack blommor i pappornas hår. Snart virrade hela församlingen omkring i ett färggrant blomsterregn. Efter gudstjänsten blev det knytkalas. På menyn: jams, batat och kyckling, stekta i bananblad. Bilder: Riitta Lehtola

Är något språk för litet?

Ett gott liv innebär att man står i nära kontakt med andra människor. Folk värdesätter framför allt harmoni i människoförhållandena.

Tomas Kolkka var lärare i modersmål och litteratur vid gymnasiet Ressu i Helsingfors, Riikka-Maria Kolkka var musiklärare vid Grankulla musikinstitut. Livet var i sin ordning, men en tanke hade gnagt i dem sedan studietiden. Behövs det inom missionen unga människor med en sådan ämneskombination som vi har?

Dagen kom då kombinationen språkvetenskap och musik inte längre kändes omöjlig: Kolkkas fick höra om Summer Institute of Linguistics (SIL) och dess bibelöversättningsarbete, alfabetisering och språkforskning. Och som en extra bonus upptäckte de att det fanns forskning i etnomusikologi på programmet.

Tomas och Riikka-Maria reste till England och fortbildade sig. Sedan sökte de till Finska Missionssällskapets missionskurs och väl-signades år 2003 på missionsfesten i Joensuu för arbete i Papua Nya Guinea.

Vardag på djungelön

Kolkkas hem finns nu på ön Djaul i Nya Irlands skärgård, i den lilla byn Káriá. Fem timmar med öppen båt och resenären kommer till en strand där det alltid finns folk som önskar en välkommen. Husen ligger utspridda och mitt i byn står en kyrka, byggd av grått tegel.

– Hela den första arbetsperioden bodde vi i samma hus som min bysyster och hennes familj, berättar Riikka-Maria. Vi använde öns språk, tiang, med vår ”adoptivfamilj” och andra bybor sju dagar i veckan, under hela den tid som vi var vakna.

Att bo så intimt nära den lokala befolkningen hjälpte dem att förstå vilka utmaningar livet på Djaul bjöd på: inget rinnande vatten, ingen elektricitet och bristfälliga kontakter med yttvärlden.

I den melanesiska kulturen har människorna inget behov av privatliv. Ett gott liv innebär att man står i nära kontakt med andra människor. Folk värdesätter framför allt harmoni i människoförhållandena. Det betyder att alla på den lilla ön är tvungna att anpassa sig till varandra och vara flexibla.

– Inget rum för solister, skrattar Kolkkas. Det gällde också familjelivet, där makarna är tillsammans 24 timmar i dygnet, månad efter månad.

– Vi kastade oss in i det lokala livet så gott vi kunde och det var värt mödan. Vi kom människorna mycket nära.

Då de behöver lugn och ro drar de sig till sitt lilla nio kvadratmeters sovrum (sovrum är tabubelagt för utomstående) och läser eller lyssnar till kortvågsradio. Eller så kan de simma eller snorkla i havet. Där får de vara ifred, för havet finns till för att man skall fiska i och färdas på, tycker byborna.

Uppköpen gör Kolkkas i den lilla staden Kavieng och stannar där en tid för arbetsrons skull. Matuppköpen måste planeras noga för flera veckor framåt. De har märkt hur lite en människa egentligen behöver.

Alla på ön Djaul känner Tomas, Matias och Riikka-Maria Kolkka. Bild: Riitta Lehtola

Då gäster anländer står det alltid en mottagningskommitté på stranden. Bild: Riitta Lehtola

...min båt jag styrde, på havets vågade, vågade våg, så skummet yrde... Bild: Riitta Lehtola

”Ett gott liv innebär att man står i nära kontakt med andra människor”

Ormarna i paradiset

Nya Guinea är den näst största ön i världen efter Grönland. Papua Nya Guinea innefattar öns östra del och 1 400 mindre öar. Det är tropiskt hett, överallt blommar färgsprakande växter och havsvattnet är kristallklart. Ett paradiset? Ett paradiset i många avseenden, men sammanstötningarna mellan tradition och nutid ökar konstant.

I konflikterna mellan olika folkgrupper var männen tidigare beväpnade med pilbågar, nävar och macheter, numera ofta med stormgevär och andra handeldvapen.

De unga vill sällan återvända till sina hembyar och naturhushållning efter att ha studerat på annan ort. Men urbanisering utan möjlighet att få arbete resulterar i att brottsligheten ökar explosionsartat. Endast ca sju procent av landets befolkning är fast anställd.

Drog- och alkoholproblem, höjda priser och korruption bidrar till att klyftan mellan rika och fattiga blir allt bredare. Detta gäller speciellt höglandet. Där ligger Ukarumpa, som är centret för SIL:s verksamhet i Papua Nya Guinea. Ett högt tagtrådsstängsel har byggts omkring området och ett bevakningsföretag patrullerar dygnet runt. Men inte ens detta har hindrat rån och inbrott. Från Ukarumpa har man också kunnat följa med hur några närliggande byar har bränts ner.

– Det är synd att dessa oroligheter hindrar oss från att röra oss fritt, speciellt då vårt liv också annars är fullt av restriktioner, säger Kolkkas. Vi kan bara hoppas och be att fred och försoning blir verklighet i framtiden.

Tiang, ett av 800 språk

Befolkningen på Papua Nya Guinea är uppdelad i flera hundra stammar, som av geografiska skäl är isolerade från varandra både kulturellt och språkligt.

I landet talas ca 800 olika språk. Till de större språkgrupperna hör 50 000 – 150 000 personer, till de mindre under 100. De

mest talade språken är melanesisk pidgin och motu. Engelska används inom administration och högre undervisning.

År 1997 fick alla språk officiell status. Skolväsendet strävar efter att ge undervisning på barnens modersmål i förskolan och de två första åren i lågstadiet. Trots goda försatser lyckas inte detta på alla håll. Övergången till engelska sker gradvis.

Tomas och Riikka-Maria har koncentrerat sig på språket tiang. Före år 2004 hade ingen studerat detta språk vetenskapligt. Arbetet började med att skapa ett eget alfabet.

– Nu har vi tryckt en ABC-bok, häften för läsklasser om hälsa och hygien, en sångbok, små böcker för barn, material för söndagsskolan, kalendrar, påskberättelsen ur Markusevangeliet och evangeliets 13 första kapitel samt julevangeliet enligt Lukas. En första översättning av Johannesevangeliet bearbetas.

Varje bok har höjt tiangtalarens självkänsla och högaktning för det egna språket. Gudstjänstspråket i kyrkorna på Djaul firas nu på tiang, inte längre på det mest talade språket pidgin.

Matias

Den nya familjemedlemmen, Matias, som fyllde 1 år i juni, förändrade paret Kolkkas liv på Djaul. Föräldrarna fick lov att omplanera vardagen. De var inte lika lätt som tidigare att resa i öppen båt med aktersnurra på havet och flytta från plats till plats. Hälsovårdstjänsterna ligger långt borta, hygien är bristfällig och temperaturen 30 plusgrader dygnet runt.

Efter Matias födelse har Kolkkas främst arbetat utgående från staden Kavieng för arbetsrons skull. Besöken till Djaul blir kortare.

– Men vi saknar det sociala umgänget med byborna, suckar Riikka-Maria. De har varit ledsna över att pojken inte ännu har fått träffa alla öbor. Människorna ropar efter Matias var än vi rör oss och barnet får

oerhört mycket uppmärksamhet, vilket inte alltid är så bra.

– Ett ännu olöst problem är att vi borde bygga ett bättre hus, som samtidigt skulle fungera som översättningscentrum, bibliotek och bostad, då vi vistas på ön. Men äganderätten till tomten är ännu oklar och förorsakar stress, säger Tomas.

Språk och kulturarv

Som ett resultat av SIL:s verksamhet i Papua Nya Guinea, som startade år 1956, har Nya Testamentet utkommit på 180 olika språk, hela bibeln på ett språk. Översättnings- och läskunnighetsprojekt pågår på över 125 språk. Missionärerna, som är engagerade i bibelöversättning, hjälper också andra översättningsteam med sin expertis: granskning, språkforskning, folkloristik och läskunnighet.

I mycket små språkgrupper har man anordnat s.k. berättarkurser istället för att översätta bibeltexter. Kända berättare lyssnar flera gånger till en bibelberättelse på landets affärsspråk pidgin och berättar den sedan på sitt eget modersmål. Berättelserna bandas på kassett för människor i den språkgruppen.

SILI har ibland kritiserats för att satsa tid, pengar och energi på för små språk. Vad svarar Kolkkas?

– Kulturen och språket bär med sig ett kulturarv, som kan vara tusen år gammalt. Om ett språk dör, dör i någon mån också kulturen. Översättarna bevarar kulturens kärna, språket. Att kunna läsa och skriva inverkar på en människas självkänsla. Kvinnornas ställning förbättras, likaså hälsovårdssituationen.

Det kan inte vara så att endast de, som hör till de stora språkgrupperna har rätt att läsa Bibeln och höra budskapet om fred och försoning på sitt eget modersmål.

Ann-Christine Martinen
skribenten är informatör
vid Finska Missionssällskapet

>> VÄRT ATT VETA

Ordet *papua* är malajiska och betyder krulligt hår.

Nya Guinea är den näst största ön i världen efter Grönland. Papua Nya Guinea innefattar öns östra del och 1 400 mindre öar. En av dessa öar heter Blup Blup.

Världens största reptil, saltvattenskrokodilen, lever i Papua Nya Guinea. Enligt flera ansedda dykartidningar ligger världens bästa dykarställen i Nya Irlands övärld.

Landets 6 miljoner invånare talar över 830 olika språk. Av dessa har endast 60 000 förts in i befolkningsregistret.

Bara en av Papua Nyas Guineas 150 riksdagsledamöter är kvinna. Hon kommer ursprungligen från Australien.

Familjevåldet är mycket vanligt i Papua Nya Guinea. Närmare 100 procent av kvinnorna på höglandet säger att de har blivit misshandlade av sin man.

Finska Missionssällskapets frimärks-, mynt- och kortauktion den 24 oktober inbringade sammanlagt 5814 euro. Bland objekten fanns två värdefulla mynt från 1700- och 1800-talet, som inbringade 95 och 200 euro. Gamla kort inbringade 240 euro.

Källor: www.wikipedia.org, www.ne.se, Riikka-Maria och Tomas Kolkka

Seppo Rissanen
skribenten är direktor
för Finska Missionssällskapet

DIREKTORNS HÖRNA

Tillsammans i Guds mission

Finska Missionssällskapets jubileumsår närmar sig sitt slut. I över ett år har vi samlats till olika evenemang, kommit ihåg, diskuterat och planerat vårt deltagande i Guds mission. Vi har också samlats till gudstjänster och tackat Gud för vad vi har fått uppleva och bett för att hans rike skall komma. Jag har själv deltagit i många av dessa festligheter som konkret visar att Guds Ande fortfarande verkar ibland oss och kallar oss till vår Herres tjänst för att sprida evangeliets budskap.

Många gäster från våra partnerkyrkor har deltagit i firandet både i Finland och utomlands. Tillsammans med oss har de velat tacka Gud för det som har hänt. De vet t.o.m. bättre än många här i hemlandet hur krävande missionärernas arbete i många fall har varit. Evangeliets budskap väcker nytt liv på sådana håll i världen, som Finska Missionssällskapets grundare aldrig ens kunde drömma om.

För mig personligen har det varit särskilt inspirerande att läsa gamla texter och tal från början av sällskapets verksamhet. Särskilt gripande var biskop Frans Ludvig Schaumans tal då han vigde de första missionärerna till tjänst. Åtta procent av Finlands befolkning hade svultit ihjäl under hungeråren. Kritiken i landet var skarp mot att sända missionärer till Afrika just då. Dessutom argumenterade man mot mission och påpekade att antalet hedningar var alltför stort för att vi kunde göra någon som helst insats. Schaumans svar var helt enkelt att vi inte får göra skillnad mellan dem, som lider nära oss och dem som behöver hjälp långt borta. Vi bör hjälpa alla. Vad gäller uppgiftens storlek, skall vi inte låta oss förskräckas, utan följa ”den goda vägen” som vår Herre pekar på. Vår situation idag kan inte vara sämre än vad den var för 150 år sedan.

Den största förändringen, som har ägt rum efter att Finska Missionssällskapet grundades, är att vi har flera samarbetspartner. I början samarbetade sällskapet endast med några tyska missionsorganisationer. I dag arbetar vi för Guds mission tillsammans med många kristna kyrkor i världen. Vi har ibland kritiserats för att koncentrera oss för mycket på det mellankyrkliga arbetet. Så är det inte. Samarbetet är inte ett ändamål utan ett verktyg inom mission. Vi åstadkommer mycket mera bland dem, som inte känner vår Herre Jesus Kristus, då vi samarbetar med våra systrar och bröder i andra kyrkor. Våra samarbetspartner vill tillsammans med oss nå dem, som fortfarande väntar på att höra evangeliet och vill att Guds rike verkar mitt ibland oss. De betonar att strävan efter kyrkans enhet är viktigt inom mission. Vi skall samarbeta, planera och fatta beslut tillsammans. Jag anser att de har rätt.

Jag vill tacka er alla, som har deltagit i olika evenemang under jubileumsåret och som fortsätter att understöda Finska Missionssällskapets arbete på den goda vägen, som vår Herre visar oss!

Utbildning ger nya perspektiv!

Att utbilda flickor är nyckeln till en hållbar utveckling i Nepal

Största delen av världens analfabeter är kvinnor i fattiga länder. Finska Missionssällskapet stöder utbildning för flickor och kvinnor i Nepal. Genom utbildning får de mer kunskap om hälsa och hygien, miljövärd, utkomstmöjligheter och sina rättigheter.

Tack vare din insats kan vi hjälpa människor att se nya möjligheter i sina liv.

Delta i julinsamlingen!

Ring numret

0600 01515 (14,94 e + Ina)

Skicka ett textmeddelande

JUL5 (5 e) eller JUL10 (10 e)

till numret 16160

Nätdonationer kan göras på

www.mission.fi/julinsamling

Donera via banken

Sampo 800014-161130

Skriv JUL09 i meddelandefönstret

Tack för din gåva!

”Utbildade kvinnor sätter också sina egna barn i skola.”

Ur boken *Oikeus oppia*
(Red. Minna Peltola)

ireamipaisallandOKH-826A-10r-14-2009-31.12.2010/03-12.2009/lanstyminen/iskola/Finland/lan_Nr.225/K14/br-1.1.2009-31.12.2009/6.11.2009/Andr_Landstadsorgnng

FINSKA MISSIONSSÄLLSKAPET 150 år

Bimala Gayaks (t.h.) livsuppgift att hjälpa dalit-kvinnorna att förbättra sina familjers levnadsförhållanden. Dessa kvinnor studerar sari-brodering i Samaritan Uplift Service i Sarlahi. Snappertuna, Vasa svenska, Pedersöre, Åbo svenska och Västabolands församlingar understöder projektet.

Invånarna i musar-byn i Sarlahi är daliter. Barn och vuxna glädder sig över en ny pumpbrunn. Bild: Pirre Saario

Bimala Gayak:

Fattiga måste förena sina krafter

Det här borde inte vara märkvärdigt alls. Vi äter lunch på Samaritan Uplift Services kontor i Sarlah i Södra Nepal. "Vi" är den nepalesiska koordinatören Bimala Kayak (36) och fem anställda vid Finska Missionssällskapet, bland dem agronom Markku Voutilainen som är Bimalas arbetskamrat och projekt-rådgivare. För Bimala är det ändå något särskilt med detta lunchsällskap.

Bimala är född som dalit, hör till den lägsta kasten och har ofta blivit diskriminerad. Flera gånger har personer som tillhör ett högre kast kört ut henne på gården när de själva har satt sig kring bordet. Hinduerna anser att daliterna är orena, och att de i sitt tidigare liv gjort sig förtjänta av denna misär.

Jag frågar hur det är möjligt att man utanför Bimalas hemtrakter vet att hon är dalit. Det kan ju inte vara utseendet? "Efternamnet" svarar Bimala. Gayak är inte ett vanligt efternamn men det finns alltid någon i sällskapet som vet att det också är ett dalit-namn.

"Missionärerna har accepterat mig som en likvärdig människa. De har alltid uppmuntrat, stött och älskat mig", berättar Bimala. Erfarenheterna ledde henne till församlingen och hon blev döpt för några år sedan.

Faderns dröm

Bimala Gayak föddes i Chitwan i en stam av "sjungande vandrare" vilka spelar på en liten fiol. Föräldrarna och ca 30 andra familjer fick för 40 år sedan en jordlott att odla på södra Nepals slättländer. Trots det fortsatte Bimalas pappa sitt kringvandrande liv i flera år. Pappan var analfabet men hade en dröm: han ville att hans barn skulle få gå i skola. Det är nära på ett mirakel för drömmen blev nästan sann. Bara

familjens äldsta dotter måste stanna hemma och hjälpa med hushållet och hon giftes bort då hon var 16.

Bimala är den första flickan i byn som blivit student och hennes bror är den första studentpojken. Brodern fick till och med fortsätta på universitetet då fadern sålde land. Det fanns inte pengar för Bimalas studier.

Fortbildning trots diskriminering

”I min hemby ledde jag en läskunnighetsklass och jag odlade”, berättar Bimala. ”Vår trubadurstam trakasserades till och med mera än smeder och skräddare. Jag tänkte att om vi fattiga kunde förena våra krafter skulle vi kunna uträtta mera.”

”Jag kom på att det bästa sättet att komma vidare var att bilda grupper. Varje kvinna gav två rupees och de fick ett häfte och en penna. Efter ett år startade vi en spargrupp som hjälper de kvinnor som har det sämre ställt. USA:s Rädda barnen-organisation började jobba i vår by och de betalade mig en liten ersättning för att hålla läskunnighetsklasser.”

I Chitwans län fanns det 60 läskunnighetsklasser. Bimalas klass var bäst och den effektiva läraren uppmuntrades till vidare studier. År 1997 antogs Bimala till en socialarbetarkurs. Efter den ledde hon under nio års tid kvinnoarbetet i Okhaldunga, anställd av Nepals förenade mission. Uppgiften var att grunda kvinnogrupper och uppmuntra deltagarna.

”De anställda hade en god gemenskap, men också i Okhaldunga fick jag lida för att jag är dalit”, berättar Bimala. ”Jag måste äta ute och sova på ett annat ställe än de andra.” Bimala lät sig inte stoppas: ”Jag fick ett allt större behov av att jobba med de kastlösa. Jag tror att jag har förmågor med vilka jag kan styra utvecklingen i samhället.”

Slöjorna lyfts

För drygt fyra år sedan startade Uplift-projektet i södra Nepal. Då tillhörde projektet organisationen Human development and Community Service. Bimala kallades att utföra en grundläggande kartläggning. ”De frågade om jag vill åka till mina hemtrakter

i Chitwan eller till ett nytt område, Sarlah. Jag ville till Sarlah och den så kallade rövarstammen.”

”Kvinnorna hade aldrig haft möjlighet att samlas med männen för att diskutera viktiga frågor. De fick inte ens visa sitt ansikte för någon annan än sin make”, berättar Bimala. Nu har en otrolig förändring skett bland kvinnorna. De har byggt förskolor, röjt stigar och startat sömnadskurser. För närvarande håller några kvinnor på att lära sig att brodera sari-er. Kvinnorna har också startat små affärer och ett kooperativ som lånar ut pengar med låg ränta. Kvinnorna kan också röra sig friare än tidigare. ”De som förr satt hemma och tryckte kör nu omkring på cykel eller motorcykel i sarin”, småler Bimala.

Uplift-projektet började för ett år sedan arbeta bland musar-gruppen, som också hör till daliterna. Det har varit svårt att inleda läskunnighetsarbetet eftersom de vuxna sliter långa dagar på andras åkrar. Däremot erbjuder man skola för barnen. Och det finns tecken på förändring: i mitten av byn står två brunnar.

Hittebarn

Hemma väntar Bimalas fyraåriga adoptivson Prashant. ”Jag hittade honom på marken under en runda ute i byarna. Han såg död ut och hade ansiktet fullt av flugor. Pojken var ett och ett halvt år och vägde några kilo. Jag gav ris och kött för att mamman skulle få pojken frisk, men efter en månad slängde hon ut honom. Jag tog hem pojken som visade sig ha tuberkulos. Mamman vill inte ha tillbaka barnet men kommer ibland och hälsar på.” Det är svårt att tro Bimala när man ser på den lilla killen med runda kinder som äter ris med fingrarna och därefter springer efter en leksaksbil i gången ute i tamburen.

Projektet Samaritan Uplift Service stöds genom Finska Missionssällskapet med finska statens biståndsmedel.

Text och bild: Pirre Saario
skribenten är chefredaktör för tidningen
Lähetysanomat.

Se video (textning på finska)
www.mission.fi/vidoeot

Julinsamlingen 2009

Utbildning ger nya perspektiv

Kampen mot fattigdom och ojämlikhet i Nepal fortsätter med förnyade krafter efter år av politiska oroligheter. Mer än hälften av landets befolkning lever under fattigdomsgränsen och bara hälften av de vuxna kan läsa. Att utbilda kvinnor är ett av de bästa sätten att bekämpa fattigdomen.

Finska Missionssällskapet stöder utbildning för personer i minoritetsställning, speciellt kvinnor och barn. Genom utbildning får de kunskap om hälsa och hygien, miljövård, utkomstmöjligheter och om sina rättigheter. Ny odlingsteknik och nya odlingssorter förbättrar människors levnadsförhållanden. Kurser i boskapsskötsel och andra yrkeskurser ökar välståndet.

Tack vare din insats kan vi hjälpa människor att se nya möjligheter i sina liv. Finska Missionssällskapets julinsamling stöder förutom Nepal också utbildning i Namibia, Tanzania och på de palestinska områdena. Dessutom stöds återuppbyggnaden av Ruoshu skola i Kina samt diakoniarbete.

Delta i julinsamlingen!

Om du inte får Finska Missionssällskapets insamlingsbrev på posten, kan du ge en gåva via Sampo 800014-161130. Skriv JUL09 i meddelanderutan. Du kan också delta genom att ringa numret 0600-01515 (14,94 € + lna) eller skicka ett textmeddelande JUL5 (5 €) eller JUL10 (10 €) till numret 16160. Nätdonationer kan göras på www.mission.fi/julinsamling. Inbetalningar från utlandet kan göras på IBAN: FI3880001400161130, BIC: DABAFIHH

Ett stort tack för din gåva!

Anne Lindholm hittar dyrt och billigt för stora och små på Hangöloppis. Rolf Friman och Ros-Marie Wennerqvist uppmuntrar shopparna att komma ihåg att Utjämnings gällar oss alla. Bilder: Marjo Kurvinen

Hangöloppis gav mersmak

Lördagen den 17 oktober ordnade Hangö svenska församling ett lopptorg till förmån för årets Utjämningsinsamling. Idén till lopptorget kom redan i våras då församlingens barnledare Lenita Söderlund ordnade ett lopptorg med försäljning av barnkläder. Församlingens diakon Marjo Kurvinen tyckte att det var en bra idé och tillsammans med Lenita Söderlund började de planera ett lopptorg också till hösten.

Lopptorget ordnades i församlingshemmet. Församlingen hyrde ut borden för fem euro. Försäljarna fick själva vinsten av sin försäljning, men var och en hämtade med sig en kaka eller en påse bullar till församlingens kaffeservering. De kakor som blev kvar efter kaffeserveringen sålde församlingen till lopptorgsbesökarna.

Sammanlagt 18 lopptorgsförsäljare hade reserverat bord och sålde barnkläder, böcker, små prylar etc. Församlingens missions-syfoening var också aktiv: de hade både lotteri och sålde hantverk, bakverk, stickat, virkat och hemlagad mat. Vid "kyrkborden" sålde församlingen själv loppissaker som människor hade donerat.

Inget litet evenemang

Närmare 30 frivilliga, missions-syfoeningsaktiva och medlemmar från diakonidirektionen hjälptes åt med arrangemangen. De berättade för vänner och bekanta om lopptorget och bjöd dem att komma med.

Marknadsföringen var viktig. Det räcker inte att budet endast går från mun till mun.

– Att annonsera både i svensk- och finskspråkiga tidningar var en god idé. Dessutom satte vi upp affischer på båda språken i stadens butiker, berättar Marjo Kurvinen. Resultatet var en glad överraskning. Vi hade närmare 200 besökare av vilka många var finskspråkiga; det kom barnfamiljer, invandrare, både äldre och yngre.

Uthyrningen av bord, kaffeserveringen och missions-syfoenings-bord inbringade över tusen euro till förmån för Finska Missions-sällskapetets Utjämningsinsamling, som detta år stöder mänskliga rättigheter i Colombia. Hälften av intäkterna kom från missions-syfoenings-försäljning.

Babypaket till S:t Petersburg

Då lopptorget var över, gav många försäljare barnkläder som blivit över till församlingen. Av dem gör man babypaket till barnhem i S:t Petersburg och Estland. Tidigare har församlingen skickat babypaket till Israel och till sin vänförsamling i Estland. Paketerna har varit mycket uppskattade.

– Lopptorget gav mersmak, intygar Marjo Kurvinen. Många av besökarna frågade när nästa lopptorg kommer att ordnas. Arrangörerna upplevde dagen som något väldigt positivt. Barnfamiljerna var tacksamma över att få möjlighet att köpa billiga barnkläder och vi upplevde att vi genom denna satsning gjorde en viktig diakonal insats.

Lördagen efter lopptorget ordnade församlingen även en insamling med bössor utanför stadens butiker. Insamlingen inbringade 545 euro.

Britt-Helen Lindman

Skribenten är understöds-koordinator vid Finska Missions-sällskapet

Maja Haikolas minnesfond

Kom ihåg dina vänner på bemarkelsedagen eller hedra de bortgångnas minne genom en gåva till Paulinum prästseminarium i Namibia. Den valbara summan betalas till Maja Haikolas minnesfond, Sampo 800014-161130, skriv MAJA i meddelanderutan.

Vill du ha hälsningen publicerad i Mission, kontakta Finska Missionssällskapets svenska sektion, tfn 09-1297282. Hälsningar till följande nummer av Mission, som utkommer i januari 2010, skall vara redaktionen till handa senast den 15 december.

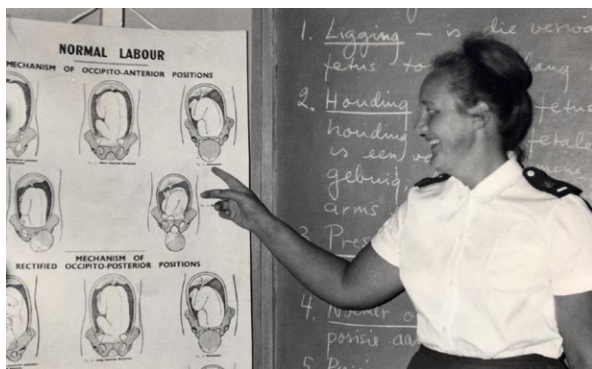
In Memoriam: Else Gudrun Salome Witting

18.3.1934-21.8.2009

Släkt, vänner och arbetskamrater från Namibiatiden samlades den 5.9. i Karleby kyrka för att ta avsked av missionär Else Witting. Namibia hade varit Elles hemland i trettio år och format hennes liv. Därför var det inte förvånande att första sekreteraren från Namibias ambassad i Stockholm, Paul Shihengo, personligen kom med en hälsning från Namibiska staten till "Kuku Elles" anhöriga. Namibia var också ständigt med henne i adoptivdottern Lylie Ndahekeleka Kalaputse.

Else Witting reste till Namibia år 1963, där hon arbetade som sjukvårdslärare vid den lutherska kyrkans sjukhus i Onandjokwe. Else var en engagerad missionär, orädd och energisk, en förebedjare med strålände torr humor. Elles kontakter med ungdomar inskränkte sig inte endast till att undervisa blivande sjukvårdspersonal. Hon hade också stort inflytande på ungdomen inom den i Kristna studentrörelsen (Student Christian Movement) i Onandjokwe under den turbulenta politiska tiden, som ledde till Namibias självständighet.

Det centrala i Elles liv var att föra vidare glädjebudskapet och fred och försoning i Kristus, i gärning och ord. Arbetet bland bushmän stod Elles hjärta nära. Hon bidrog också till att Tomasmässan infördes i Namibia.

Britt-Helen Lindman
skribenten är understödskoordinator
vid Finska Missionssällskapet

Svettig adventstid

KRÖNIKA

Adventstid. En tid för att stilla sig och reflektera över tillvaron. Dricka glögg och njuta av adventsljusen. Beundra butikernas vackra skyltfönster.

Minns dock en annan adventstid. Mitt första år på Finska Missionssällskapet led mot sitt slut. Mitt i adventstiden kom jag på att ta ut lite statistik över hur mycket pengar som kommit in från Borgå stift under året. Slutsumman borde ligga på 1-1,5 miljoner euro. Snabbt och behändigt räknade datorn ihop alla församlingars understöd, kollekter, sekundantunderstöd, fadderbidrag och mycket annat. Slutsumman blev ca en halv miljon.

Jag kände hur svetten började rinna på ryggen. Datorn måste ha räknat fel. Det fattades ju nästan en miljon! Provade på nytt. Samma klena resultat. Skärrad började jag fundera över vad detta, inga pengar, skulle innebära: något skolbygge skulle inte bli av, något sjukhus blir utan utrustning. Eller måste vi kalla hem någon missionär. Hemska tanke!

På detta följde några sömnlösa nätter fyllda av grubblor. Vad hade vi gjort fel? Var alla trötta på mission? Tänk om jag skrivit fel kontonummer och pengarna nu låg hos någon annan? Nu skulle jag nog få sparken från jobbet.

Det blev en spänd adventstid. Men saken redde upp sig: En bokförare, som varit med förr, konstaterade lugnt att det mesta av församlingarnas pengar alltid betalas ut på årets sista dag. Med spänning inväntade jag det året nyårsafton. Och se, en bit in på det nya året trillade pengarna in på kontot. Slutsumman blev vad vi hoppats på.

Numera kan jag njuta av adventstiden, se på den inkomststatistik som datorn spottat ut och förundras över alla trogna understödare som år ut och år in kommer ihåg missionsarbetet. Understödare som vet att missionsarbetet åstadkommer bättre levnadsförhållanden, trots att tv-nyheterna ofta bara serverar dåliga nyheter från världens alla hörn. Det finns människor som vet att kyrkorna i Afrika och Asien växer med full fart, trots att våra egna kyrkbänkar gapar ganska tomma. Det finns människor som brinner för missionen och inte låter sig nedslås varken av samhällets tilltagande egoism eller invecklade, teologiska debatter.

Tack vare dessa trogna understödare har Finska Missionssällskapet kunnat fira 150 år av verksamhet. Tack för att ni bryr er!

Så här i väntan på nyårsafton vill jag önska er en riktigt God Jul!

Familjen Marttinen år 1984. Ann-Christine med Krista i famnen, Anna och Essi, Jouko med Heidi och Sini i famnen. "Vem sköter er när ni blir gamla? undrade familjens pakistanska vänner. "Det är den äldsta sonens plikt. Att uppfostra flickor är som att vattna grannens trädgård."

Bild: FMS bildarkiv

Det mest fascinerande är en människas liv

Men vårt mål var att tillsammans arbeta för en förändring, skapa medvetenhet om vad Gud och Jesus vill säga just de här barnen.

Ann-Christine och Jouko Marttinen har arbetat vid Finska Missionsällskapet sedan början av 1970-talet. Det är tid att göra bokslut över arbetslivet, gå igenom egna arkiv och se vad som ännu bör dokumenteras.

Jouko:

– I skolan på 1950-talet rasade jag som Gamla Testamentets profeter då någon behandlades orättvist. I gymnasiet beslöt jag att bli präst eller skådespelare. Då jag studerade vid universitetet, meddelade jag armén att jag inte tänker delta i repetitionsövningarna. Detta resulterade i ett konstruktivt samtal med skyddspolisens.

– Jag är filosofiexamister, med världsdramalitteratur som huvudämne. Med två andra grundade jag Ryhmäteatteri, som fortfarande fungerar aktivt. Men då jag skulle börja praktikavsnittet vid Teaterhögskolan sade jag nej till illusionen. Jag ville först pröva på det verkliga livet. Som liten pojke drömde jag om att få resa långt bort. Det förverkligades.

– I Pakistan förstod jag att jag kommer att förändras. Jag kan inte förmedla trons in-

nersta väsen för en människa om jag inte tar emot något av henne. Om det bara finns en Gud, måste vi dela honom med alla andra.

Ann-Christine:

– Gymnasietiden var full av fjäderlätt idealism. Jag ville göra något för mänskligheten - ett par år kanske - och sedan leva med gott samvete, som lärare i finska och engelska, som jag utbildat mig till. Men det blev elva år i Pakistan, den tuffaste pedagogiska utmaningen i mitt liv.

– Att göra läroböcker i kristendom för barn, vars släkt i generationer har hört till Indiska halvöns kastlösa, "de oberörbara", och som är samhällets renhållningsverk, nollställde mig som lärare. Hur kan man övertyga barnen om att Gud är rättvis och att han älskar dem, då samhället föraktar dem så konkret?

– En av mina ledsagare var Paulo Freires bok *Pedagogik för förtryckta* (1972). De kristna soparfamiljernas barn hade litet att förvänta. Men vårt mål var att tillsammans arbeta för en förändring, skapa medvetenhet om vad Gud och Jesus vill säga just de här barnen. Det kräver mod av påtrampade minoritetsbarn och deras lärare att säga nej till förtryck. Processen är lång och svår och pågår i denna dag.

– År 1987 gav jag min rektorsstol och nycklarna till Nowshera-skolans första pakistanska rektor. Skolorna, som på 1960-talet startat i kyrkornas sidoskepp, har idag ändamålsenliga utrymmen tack vare Finska Missionssällskapets understödare och finska statens biståndsmedel. Kristna och muslimska barn studerar nu under samma tak.

Jouko:

– För mig är drama är det mest naturliga sättet att gestalta världen. Det är ett transparent och utmanande sätt att framföra åsikter. Det gäller krafter och motkrafter. Dramat skildrar aldrig bara en sanning. Den imiterar många olika människors sinnesrörelser.

– Under årens lopp har jag gjort många dokumentärer för Finska Missionssällskapet. Jag har fått leva mig in i olika världar, både i en enskild människas och i samhällets världar. Det har gällt att samla mycket material och intervju så många som möjligt. Då får jag nya infallsvinklar och kan förmedla en verklighet som är möjlig att förstå. Jag försöker göra dokumentärer, som tål att ses flera gånger och ur vilka man alltid kan finna nya mönster och nya infallsvinklar.

– I *Jordens salt* skildrade jag de pakistan-

ska kristnas situation. Responsen, som jag fick via Youtube glädde mig: ”Tack för att vår historia äntligen berättas rätt”.

– En av mina vackraste dokumentärer är *Mairelis – en liten indian*; en guajiroflicka berättar om sin värld och sina drömmar i Venezuela. *Samtal kring religion och utveckling* var den svåraste att göra. Jag hade väldigt mycket material och en halv timme filmtid till mitt förfogande. Hoppas att impulserna skapar dramat i tittarens huvud. Videon har sänts till alla Finlands lutherska församlingar.

Ann-Christine:

Under dessa 35 år i missionens tjänst har jag som informatör och journalist varit lyckligt lottad. Jag har fått uttrycka mig i pressen, i radio och TV. Jag har haft möjlighet att föreläsa om kulturkrockar och ”kappsäcksbarn” och fått undervisa, varje gång med bänan: Kan jag förmedla något av Guds rike här på jorden så som jag upplevt det? Kampen för utsatta och utstötta fortsätter. Penan och kameran är starka vapen.

Ann-Christine och Jouko Marttinen

skribenterna har arbetat i Pakistan åren 1976-87 och fram till 1.1.2010 inom Finska Missionssällskapets information.

Till ny svensk informatör har valts konstvetaren och journalisten **Joanna Lindén**.

Bildtext: Det började med anspråkslösa klasser i kyrkornas sidoskepp. Kyrkdörrarna stöd på vid gavel och församlingslivet leddes från Lahore vid indiska gränsen. Kontraktorn, som byggde skolorna, fick döttrar och varnades för kontakter med Martinens: Det där med flickor smittar av sig! Nu är lärarkåren allt mera välutbildad och rektorn pakistansk. Muslimska och kristna elever sitter i samma klassrum. Kyrkan i Nordvästra gränsprovinserna ledes av en egen biskop, Mano Rumlshah. I det turbulenta landet vaktar beväpnade poliser kyrkdörrarna och portarna. Kontraktorns döttrar gifter sig och vi får vara med. De kristna barnen i Nowshera-skolan bär fortfarande samma gamla skolmärke som vi designade tillsammans: Tappa inte modet. Jesus är med oss.

De vackraste julsångerna

Då De vackraste julsångerna ordnades första gången år 1973 kunde ingen ana hur populära evenemangen skulle bli. Mellan advent och trettondag ordnar församlingarna hundratals tillfällen både i kyrkor och på andra platser. Kollektorna som bärs upp vid sångstunderna tillfaller Finska Missionssällskapets arbete runt om i världen. Antingen går kollekten till församlingens egen avtalsmissionär eller eget avtalsprojekt eller till sällskapets julinsamling. Julinsamlingen i år fokuserar på utbildning, speciellt i Nepal.

Även utlandsfinländare på olika håll i världen är ivriga att få sjunga de kära julsångerna. Nytt för i år är att sällskapet på begäran låtit trycka häften åt Svenska kyrkan. I dessa häften ingår en hälsning från biskop Tuulikki Koivunen Bylund. Också dessa häften finns både på svenska och finska.

Sångerna i häftet har i år valts av kantor emerita **Gunvor Helander**,

akademilektor **Birgitta Sarelin** och diakonissan **Brita Holmström**. Gunvor Helander var den som lanserade sångstunderna på svenska. De första årens A4-ark innehöll missionsinformation och kompletterande sånger till psalmboken. När julsångstillfällena ordnades för tionde gången gavs sånghäftena och affischerna ut i flerfärgstryck.

Illustrationerna i årets häfte är bildkonstnär **Minna L. Immonens** penseldrag. Pärm bilden pryds av glasmålningen i Missionskyrkan.

Årets häfte har fler sidor än vanligt, sällskapets 150 års jubileum till ära. Vi är glada för det stöd vårt sällskap fått både från församlingar och enskilda och vill på detta sätt tacka allesammans genom att bjuda på några extra sånger.

Maaailman kauneimmat joululaulut-festkonsert

Maaailman kauneimmat joululaulut-festkonsert ordnas i Berghälls kyrka i Helsingfors den 11.12. Biljetter (36 euro) kan köpas på Lippupalvelu.

Konserten sänds i YLE TV2 på juldagen den 25.12. I konserten medverkar **Jari Sillanpää**, **Tarja Turunen**, **Veeti Kallio** och **Mikko Kuustonen**, Jakaranda, Cantores minores dir. **Hannu Norjanen**

samt Olli Ahvenlahden Akustinen Orkesteri. Dessa artister medverkar även på en CD med samma namn som gavs ut i november (Universal Music). CD:n kan köpas också via Finska Missionssällskapets nätbutik. En del av intäkterna från skivförsäljningen tillfaller julinsamlingen.

Hur kan man stöda Finska Missionssällskapet?

Kom med i frivilligarbetet!

Finska Missionssällskapet håller på att bygga upp ett nätverk av personer som är intresserade av mission och beredda att göra en praktisk insats för missionsarbetet. Genom nätverket av frivilliga hoppas vi kunna få kontakt med dem som redan arbetar för missionen på olika sätt samt nå personer som söker efter ett sätt att konkret göra en insats för missionen på hemmaplan.

Det är tänkt att personerna i nätverket är sådana som Finska Missionssällskapet kan vända sig till då sällskapet ordnar olika evenemang, basarer och missionsfester där det ofta behövs praktisk hjälp med t.ex. försäljning, tolkning, transporter etc.

De frivilliga kan själva föreslå idéer till t.ex. konserter, missionskvällar, bönegrupper m.m. Genom nät-

verket kommer de frivilliga i kontakt med andra missionsintresserade och kan tillsammans ordna olika evenemang.

Ett exempel på frivilligarbete är de återanvända kort av gamla födelsedags- och julkort som **Per Byman** i Vörå gjort i många år. Kyrkklockorna på bilden är gjorda av kartong och gamla filburkslock. Per gör också olika julpynt, t.ex. vackra stjärnor att hänga i julgranen. Korten säljs på Finska Missionssällskapets julbasar och första maj basar och ger alltid ett välkommet bidrag till missionsarbetet.

Du är välkommen att göra en insats, stor eller liten, inom frivilligverksamheten. Kontakta Camilla Skrifvars, tfn 09-1297 265, mobil: 043-8240640, e-post: camilla.skrifvars@mission.fi

Minns ni barndomens julpynt? Per Bymans små vita pappersstjärnor är ca 5x5 cm.

Händelsekalendern

6.12 Självständighetsdagsbasar på Finska Missionssällskapet i Helsingfors, Observatoriegatan 18.

11.12 Maailman kauneimmat joululaulufestkonsert i Berghälls kyrka, Helsingfors. Televisering i YLE TV2 på juldagen den 25.12.

8.2.2010 Aktualitetsdag i Vasa. Stora församlingssalen, Skolhusgatan 28, kl. 14–20.

Finska Missionssällskapet

Finska Missionssällskapets motto Kärlek Tro Hopp från människa till människa vittnar om sällskapets helhetsbetonade missionsarbete, som innefattar både förkunelse och tjänst.

Finska Missionssällskapet har verksamhet i 29 länder på fem kontinenter. Sällskapet har en personal på 355 personer, varav 213 arbetar utomlands i samarbete med lokala kyrkor (2007).

Av en årsbudget på ca 25 miljoner euro används 76 procent för arbete utomlands, resten för fostran, utbildning, information och medelanskaffning i Finland.

Alla församlingar i Finlands evangelisk-lutherska kyrka är kallade till medlemmar i Finska Missionssällskapet, som grundades år 1859.

JULKORT!

Nu kan du beställa Finska Missionssällskapets julkort! Julkortet kostar ingenting, men när du skickar det som julhälsning, betalar du in 5, 10, 20 eller 25 euro som går till rent vatten, vaccinationer, söndagsskola eller ett lamm. Beställ korten från fms@mission.fi eller tfn 09-1297 282.

FMS kontonummer

Gåvor från privatpersoner

Sampo 800014-161130

Församlingarnas kollekt m.m.

Sampo 800016-60710

Frivilliga bidrag till tidningen Mission

Sampo 800016-60710

Referensnummer 450 000 00023

Maja Haikolas minnesfond

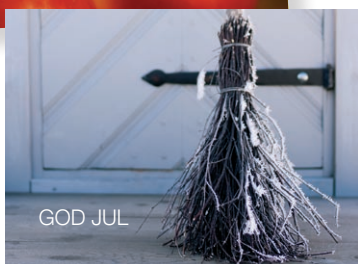
Sampo 800014-161130, skriv MAJA i meddelanderutan.

Födelsedagskonton

Britt-Helen Lindman, tfn 09-1297 266

Testamenten

Tarja Larmasuo, tfn 09-1297 204

Vi tackar våra understödjare och samarbetsparter som genom förbön, ekonomiskt stöd eller på annat sätt varit med i vårt arbete.

Vi önskar Er alla
en Fridfull Jul
och ett Välsignat Nytt År!

Finska Missionssällskapet
www.mission.fi

FINSKA MISSIONSSÄLLSKAPET 150 år

Maria och Josef tar sina uppgifter på allvar i jultablån i Francistowns församling i Botswana.
Bild: Paula Heimlander

Det kom ett brev – Gud griper in

VÄGKOST

Det kom ett brev till oss från en helt okänd person. Det är länge sen, men jag kommer ihåg det som om det var igår. Jag stod på trappan till vårt hus i Fatik i Senegal, i det varma solljuset, när min hustru Britta gav brevet till mig.

– Vad männe det rör sig om? tänkte jag och började läsa med stigande intresse. Jag märkte att brevet talade rakt in i den situation som vi just då befann oss i. Brevet förändrade inte allt, men vi började se ljuset i andra ändan av den tunnel av yttre press som vi just då befann oss i.

Brevskrivaren hade ingen direkt orsak att skriva, men hon kände att Gud uppmanade henne till det.

Vi fick sedan se hur Gud på olika sätt fortsatte att lösa upp den konfliktfyllda situation som vi, med många andra, befann oss i.

Brevskrivaren hade satt med ett bibelord från 2.Kor.4:7-11: *”Men denna skatt har vi i lerkärl, för att den väldiga kraften skall vara Guds och inte komma från oss. Vi är på allt sätt trängda, men inte utan utväg, rådvilla, men inte rådlösa, förföljda men inte övergivna, nerslagna men inte utslagna.”*(vers 7-8)

Det finns många andra exempel på hur Gud gripit in i mitt liv i en trängd livssituation och oväntat visat på en utväg.

Men det är inte enbart i svåra situationer som vi får erfara Guds hjälp. Han griper in mitt i vår vardag. Det är något som går igenom både Gamla och Nya testamentet, alltifrån Mose som mötte Gud i den brinnande busken till Gabriel, som gav Maria chockbeskedet att hon skall bli havande.

Det enastående med Guds ingripande och hans fortsatta uppenbarelse är att han genom Bibeln visar oss hur han leder våra liv och håller hela världen i sin hand. Gud kan hjälpa i hopplösa situationer. Han har en plan för vår framtid och han visar den ofta på ett oväntat sätt.

Vi firar snart jul. När vi lyssnar till händelserna på Betlehems ängar kan vi utan överdrift säga att Jesu födelse i ett stall var en så stor överraskning att de flesta har svårt att tro att det är sant. Guds handlande är på många sätt ett mysterium och en hemlighet. Det som vi denna advents- och jultid kan vara övertygade om är att Gud fortsätter att handla till vårt bästa. Han vill både gripa in i vårt ibland tilltrasslade vardagsliv, men han vill mera. Gud sände sin Son till oss för att hela och förlåta det som brutits sönder, det som vi har brutit mot Gud och mot varandra. Men han vill också förverkliga sina goda planer i ditt och mitt liv.

Stilla dig under adventstiden inför Jesus och be, att han som kom, på nytt får komma in i ditt liv som Hjälparen, Frälsaren och Konungen.

Jag vill önska Dig bästa läsare en Välsignad Advents- och Jultid.

Bengt Lassus

skribenten är kyrkoherde i Petrus församling i Helsingfors